

tuigde hij zijn zuster niet; toch wist hij het zoover te brengen dat ze hem niet alleen de Russen liet behouden, maar er zelfs de stukken der Oostersche leening bij gaf. — Maar hij moest haar nooit meer met zulke vragen aankomen! — Nog doffer dan gisteren klonk haar groet, toen hij haar met het pakket onder den arm verliet.

Gedurende de twee maanden die volgden kreeg juffrouw Bettemie al minder en minder vrede met hetgeen zij gedaan had. — O... ze twijfelde niet aan hetgeen haar broer gezegd had, maar toch: ze zal blij zijn als die tijd voorbij is en de papieren weer veilig in haar brandkast liggen. — Die tijd was eindelijk voorbij: haar broer kwam, en vertelde met een gezicht alsof het de eenvoudigste zaak ter wereld gold dat het een onmogelijkheid was de papieren terug te geven, ja dat hij er zelfs nog meer bij hebben moest. In plaats van weer veilig in de brandkast terug te keeren, verhuisden er nog meer naar het kantoor van Blom & Co., of waarheen dan ook — want in haar narigheid begreep juffrouw Bettemie er nu heelemaal niets meer van.

Haar broer bracht haar bedaard aan het verstand dat ze, als ze niet toegaf, die eerst-afgestane stukken óók kwijt was. Ze was danig boos, en zoo geschrikt dat ze geen grond meer voelde, maar zijn bedaardheid werkte ten minste in zooverre kalmeerend, dat zij zijn betoog aanhoorde. — Ze behoefde zich niets ongerust te maken: dit hield hij vol; — integendeel: als hij kans zag om aan geld te komen, zou hij nog meer aandeelen nemen. Hij vertelde haar nu wat eigenlijk de quaestie was. 't Gold Amerikaansche spoorwegaandeelen: hij wist in 't geheim dat die binnen korten tijd ver boven pari zouden staan en dat er schatten mede te verdienen waren. Het hing alleen af van een verbinding van twee lijnen, die nog tot stand moest komen. — Zie je... — en hij teekende met den vinger drie denkbeeldige lijnen op de tafel — hier heb je nu de eene lijn, en dat is de andere; en als je nu deze verbinding krijgt, heb je dat enorme goederenvervoer het heele jaar door, van twee van de grootste zeehavens af... Kijk!... hier is de zee... 't Contract tusschen de twee Maatschappijen wordt eerstdaags gepasseerd, ze hadden gedacht dat het er in de laatste vergadering door zou gaan, maar er waren kleine bezwaren, en daarop wacht het nu; maar ik weet van goeder hand dat 't zeker gesloten wordt. En dan, zooals ik zei, zijn er met die aandeelen schatten te verdienen! — Alleen maakten zij, die niet achter de schermen zitten, zich nu wat ongerust; daardoor zijn de aandeelen nogal gedaald en moet ik bijpassen... Maar je hoeft je niets onge...

Dat woord „bijpassen” deed juffrouw Bettemie op eens opzien. — Nu begreep ze er nog minder van! — Ze was een oogenblik zoo geheel met haar broeders betoog meegegaan, dat ze die denkbeeldige lijnen en de zee als vóór zich — en de voordeel-aanbrengende treinen reeds had zien rijden. — Bijpassen? — En ik heb altijd van Papa gehoord dat je in zoo'n geval de stukken maar stil in de trommel moest laten liggen als ze toch goed waren: onderin; en als ze dan weer naar boven gaan, doe je ze van de hand.